

Regeling van de bevordering, het ontslag en het op pensioen stellen der militaire officieren bij de zeemagt.

[42 9.]

Art. 4 te splitsen in vier artikelen, te weten:

» Art. 4. De luitenants ter zee der 1ste klasse moeten dien rang vier jaren hebben bekleed en ten minste één jaar als eerste officier of bevelhebber in dien rang op een van 's Rijks oorlogsbodems buitengaats hebben gediend, alvorens tot bevordering in aanmerking te kunnen komen.

» Art. 4 a. De kapitein-luitenants moeten twee jaren dien rang hebben bekleed en in dezen of in den naast voorgaanden rang ten minste één jaar als bevelhebber op een van 's Rijks oorlogsbodems buitengaats hebben gediend, alvorens tot bevordering in aanmerking te kunnen komen.

» Art. 4 b. De kapiteins ter zee moeten twee jaren dien rang hebben bekleed en in dezen of den naast voorgaanden rang ten minste één jaar als bevelhebber op een van 's Rijks oorlogsbodems buitengaats hebben gediend, alvorens tot bevordering in aanmerking te komen.

» Art. 4 c. De schouten bij nacht moeten twee jaren dezen rang hebben bekleed, om tot dien van vice-admiraal te kunnen worden bevorderd."

Art. 12 aldus te lezen:

» De bevordering bij het corps zee-officieren van adelborsten der 1ste klasse tot den rang van luitenant ter zee der 1ste klasse ingesloten, die bij het corps mariniers van 2den luitenant tot den rang van kapitein ingesloten, die bij de officieren van gezondheid, van administratie en de apothekers, tot den rang van officier van gezondheid der 1ste klasse, officier van administratie der 1ste klasse en apotheker der 1ste klasse ingesloten, geschieden steeds voor vijf zesden van het getal der te bevorderen officieren naar ouderdom in rang, voor zooverre deze officieren bij onberispelijk gedrag genoegzamen dienstijver en de vereischte kunde en bekwaamheid voor een hooger rang bezitten. Het overige een zesde kan door Ons worden aangevuld bij keuze.

» Tot bevordering bij keuze mogen alleen in aanmerking komen zoodanige officieren en hoofdofficieren die boven anderen uitmunten door bijzondere kennis, geschiktheid en aanleg, door meerdere beoefening der tot hun vak betrekking hebbende wetenschappen, door aanhoudend loffelijk gedrag en dienstijver, door verdienstelijke verrichtingen en waarvan men de verzekering heeft dat zij meer bijzondere geschiktheid bezitten om in hooger rangen nuttige diensten te kunnen bewijzen.

» De bevorderingen tot majoor, luitenant-kolonel en kolonel bij het corps mariniers geschieden door Ons bij keuze uit de meest geschikte officieren van den naast voorgaanden rang."

Art. 13 aldus te lezen:

» Met inachtneming van hetgeen omtrent den diensttijd in elken rang is bepaald, geschieden de bevorderingen tot kapitein-luitenant en tot kapitein ter zee voor drie vierden volgens ouderdom in rang, voor zoo ver de daartoe in aanmerking komende officieren bij onberispelijk gedrag de vereischte geschiktheid tot den hooger rang bezitten. De overige één vierde kunnen door Ons worden aangevuld bij keuze.

» De bevordering tot vlagofficier geschiedt door Ons bij keuze uit de meest geschikte officieren van den naast voorgaanden rang, ook met inachtneming van het bepaalde in art 4 c."

Art. 18 aldus te wijzigen:

In de eerste alinea weg te laten de woorden: » en waartoe onder anderen bepaaldelijk behooren die bij de maritime etablissementen of het loodswezen".

De tweede alinea blijft.

De derde alinea aldus te lezen:

» Wij behouden ons voor om van deze bepaling af te wijken ten aanzien van officieren, die voor de hieronder vermelde speciale betrekkingen eene bijzondere geschiktheid hebbende, niet zonder nadeel voor de dienst kunnen worden vervangen.

» Deze speciale betrekkingen zijn:

» a. inspecteur der artillerie;

» b. inspecteur van het stoomwezen;

» c. chef der hydrographie."

De vierde reeds door de Regering gewijzigde alinea blijft.

Toelichting.

De algemeene strekking van de voorgestelde amendementen op art. 4, is om, voor zooveel mogelijk en noodig, de redactie der bestaande wet te behouden.

Den 22sten Maart 1871.

DE CASEMBROOT.

Wijziging.

Art. II aldus aan te vangen:

» Art. 22 der wet van 28 Augustus 1851 (Staatsblad n°. 126) wordt gewijzigd, en de artt. 26 en 34 dier wet worden gelezen als volgt:

Art. 22.

Uit dit artikel vallen weg de woorden:

7°. wegens het aangaan van een huwelijk zonder Onze toestemming."

D. VAN ECK.

[42. 10.]

Ondergeteekende stelt voor:

I.

Als sub-amendement op het amendement van den heer DE CASEMBROOT op art. 12;

uit dat amendement weg te laten het derde lid:

» De bevorderingen tot majoor, enz.

II.

Art. 13 te lezen als volgt:

» De bevorderingen tot kapitein-luitenant geschieden voor drie vierden en tot kapitein ter zee voor twee derden volgens ouderdom in rang, voor zoover de daartoe in aanmerking komende officieren, bij onberispelijk gedrag, de vereischte geschiktheid tot den hooger rang bezitten.

» De overige een vierde en een derde kunnen door Ons worden aangevuld bij keuze.

» De bevordering tot majoor, luitenant-kolonel en kolonel bij het corps mariniers, zoomede die tot een hooger rang dan dien van officier van gezondheid der 1ste klasse en officier van administratie der 1ste klasse geschieden door Ons bij keuze.

» Deze keuzen bepalen zich tot de meest geschikte officieren van den naast voorgaanden rang."

en achter art. 13 in te lasschen als nieuw artikel:

» De bevordering tot vlagofficier geschiedt door Ons bij keuze uit de meest geschikte officieren van den naast voorgaanden rang."

Toelichting.

Bij het tweede amendement wordt voorgesteld de bestaande wet ten aanzien van dit punt niet te wijzigen.

Het voorgestelde art. 13 bevat woordelijk art. 13 der bestaande wet, in voege het is gewijzigd bij art. 3 der wet van 4 September 1852 (*Staatsblad* n°. 87), en het achter art. 13 voorgestelde nieuw artikel herstelt art. 14 der wet van 28 Augustus 1851 (*Staatsblad* n°. 126).

Uit hoofde art. 13 ook reeds eene bepaling bevat omtrent de bevordering tot majoor, luitenant-kolonel en kolonel bij de mariniers, wordt de daaromtrent door den heer DE CASEMBROOT voorgestelde bepaling overbodig, en wordt mitsdien bij wijze van sub-amendement de weglating daarvan voorgesteld.

S. VAN HOUTEN.

[54. 8.]

VOORLOOPIG VERSLAG der Commissie van Rapporteurs voor het ontwerp van wet houdende bepalingen omtrent den accijns op bier en wijn.

§ 1. Bij het onderzoek in de afdelingen der Kamer van het wets-ontwerp houdende bepalingen omtrent den accijns op bier en azijn kwam in de eerste plaats de tijdigheid dezer voordragt ter sprake. Voor zoover men zich over die vraag uitliet, waren sommigen van oordeel, dat nu een tijdverloop van drie jaren de werking van het Koninklijk besluit van 12 October 1867 (*Staatsblad* n°. 84) had leeren kennen, de tijd voor wettelijke regeling was aangebroken.

Door anderen werd dit gevoelen bestreden. Van die zijde keurde men het af, dat juist thans door de Regering een zoo uitvoerig wets-ontwerp op één accijns was ingediend, nu de algemeene herziening van ons belastingstelsel hoe langer hoe meer als eene behoefte erkend werd, wier bevrediging kwalijk langer uitstel gedoogde. Waren de voorschriften van 1867 bij de wet van 25 December 1870 (*Staatsblad* n°. 208) tot 1°. Januarij 1872 bestendigd, men zou des noods liever andermaal in eene verlenging berusten, dan in te stemmen met eene regeling, die aan de algemeene herziening der belastingen moest worden voorbehouden.

§ 2. Over de wenschelijkheid der zaak zelve liepen de gevoelens mede zeer uiteen. Slechts in eene afdeling werd gevraagd of het bedrag van den accijns op het bier niet verhoogd kon worden. Bij verdubbeling zou het bier nog niet zwaar belast zijn en de schatkist eene in den tegenwoordigen toestand gansch niet verwerpelijke inkomst erlangen. De overgrootste meerderheid beaamde deze zienswijze geenszins, en ook zeer velen van hen, die niet deelden in het gevoelen van een enkel lid, dat zich tegen alle accijnsen als belemmerend voor de nijverheid verklaarde, waren toch gestemd voor de afschaffing van dezen accijns. De belasting, zeiden zij, brengt niet meer op dan zes à zeven ton, een bedrag, waarvan de kosten der surveillance nog afgetrokken moeten worden. Was het raadzaam het bier te blijven drukken, dat door vrijheid van productie en goedkoop prijs meer en meer een volksdrank worden kan? Sommigen, die dit gevoelen waren toegedaan, konden het der Regering niet toegeven, dat, wilde men tot afschaffing van een of meer accijnsen besluiten, die op de zeep en het geslagt het eerst aan de orde dienden te komen.

Van de andere zijde werd tegen de afschaffing van den bier- en azijnaccijns aangevoerd, dat 's lands geldmiddelen haar niet gedoogden: een antwoord eveneens gegeven aan een lid, dat de afschaffing althans van den azijnaccijns wenschte en de redenen der Memorie van Toelichting waarom het voorstel van 1863 niet gevolgd was, onvoldoende achtte. Echter bleef de overweging, dat de minder bloeiende toestand der schatkist tegen de afschaffing

dezer accijnsen pleitto, niet zonder tegenspraak. Waarom kon men niet, vroeg men in twee afdelingen, even 'als bij de afschaffing van het dagbladzegel was geschied, de bate vinden door eene betrekkelijk geringe verhooging der belasting op het gedistilleerd? Alleen door vrijheid van accijns en van bereiding verwachtte men voor de zes à zeven honderd fabrieken, wier belangen dit ontwerp regelt, eene gunstige toekomst: alleen daardoor achtte men eene herleving der bierbrouwerijen tot den alouden bloei mogelijk. Het gevaar, dat bierbrouwerijen en azijnmakerijen, van alle belasting ontheven, fabrieken van gedistilleerd zouden worden, scheen denkbeeldig, daar dezelfde wet, die den bieraccijns afschaft, bepalingen bevatten kan om tegen dergelijke misbruiken te waken, en, ten aanzien der azijnmakerijen, blijven de wettelijke waarborgen tegen het bedrog van den vrijdom van accijns op het gedistilleerd immers bestaan.

Intusschen waren velen, die den bier- en azijnaccijns niet onvoorwaardelijk afkeurden, niettemin weinig ingenomen met dit wets-ontwerp, dat steunde op een stelsel van wantrouwen tegen de fabrikanten en van verregaande inmenging der administratie, met den Nederlandschen volksaard in strijd.

§ 3. Van verschillende zijden vereenigde men zich met het voorstel der Regering, om de bepalingen van het Koninklijk besluit van 12 October 1867 (*Staatsblad* n°. 84) te codificeren en tegelijk in de wet van 2 Augustus 1822 (*Staatsblad* n°. 32) de noodige veranderingen te brengen. Men vond het goed, dat de Minister tot grondslag der herziening had aangenomen de regeling van 1867, die zich in de praktijk van eene gunstige zijde had doen kennen. Daarom wekte het bevreemding, dat het ontwerp ingrijpende afwijkingen van die regeling inhield, want men kon den Minister niet toestemmen, dat de bedoelde wijzigingen zouden zijn » van ondergeschikt belang”. (Vergelijk hetgeen volgt ad de artt. 21, 42—44, 47.)

§ 4. In de meerderheid der afdelingen was men vrij algemeen weinig ingenomen met het voorstel der Regering om den accijns te heffen niet bij den uitslag tot verbruik, maar bij den oorsprong. Men herinnerde, dat de heffing bij den uitslag van oudsher hier te lande inheemsch was: de afwijking in 1816 was eene concessie aan de zuidelijke provincien geweest, die waarlijk geene aanbeveling verdiende. Of was het niet een schier onvermijdelijk gevolg der heffing bij den oorsprong, dat betaald wordt voor hoeveelheden, die niet in consumtie komen? Hiertegen werd in eene afdeling opgemerkt, dat wegens de groote verscheidenheid van biersoorten, die in ons land gebrouwen worden, en wier waarde voor de administratie moeilijk te begrooten viel, eene heffing bij den uitslag op overwegende bezwaren stuiten zou.

In twee afdelingen zoude men gaarne van de Regering vernemen wat haar bekerd is aangaande de werking van het stelsel van abonnement, dat in Pruisen gevolgd wordt?

Art. 2. De vraag of de accijns volgens dit artikel wel gelijk drukte op de beide grondslagen, gaf in drie afdelingen tot min of meer uitvoerige beschouwingen aanleiding. Het ontwerp bepaalt den accijns van een hektoliter inhoudsruimte der roerkuip (grondslag a) op f 1,00 en van een kilogram grondstof (grondstof b) op f 0,03½. De hektoliter ruimte wordt derhalve gelijk berekend als 28¼ kilogram grondstof. Aangezien evenwel de quantiteit grondstof, die in de roerkuip verwerkt wordt, in den regel het gewigt van 28¼ kilogram overtreft en soms tot 35 kilogram klimt, is de ongelijkheid duidelijk: zij, die volgens grondslag a werken betalen voor 35 kilogram opgenomen in één hektoliter f 1,00, en zij die volgens grondslag b werken, betalen voor 35 kilogram 35 maal 3½ cent = f 1,22½. Dit moest afschrikken van het gebruik van grondslag b, die toch door de Regering als de beste wordt aanbevolen. Verhooging van grondslag a scheen in het belang der kleine brouwerijen niet wenschelijk. Men vroeg, of de regtvaardigheid niet meebrengen zou grondslag b te verlagen tot 3 centen.

Hieraan werd eene andere overweging vastgeknoopt. Er bestaan verschillende methoden van bierbereiding: de infusiemethode, die de versuikering van het meel met weinig, de decoctiemethode, die haar met veel water verrigt. De